

Отже, робимо наступний висновок, компетенція – це посадовий функціональні обов’язки керівника гуртка (педагогічний працівник), а компетентність – як і на якому рівні керівник гуртка (педагогічний працівник) здійснює свою професійну діяльність.

Список використаних джерел:

1. Єльнікова Г. В. Презентаційні матеріали на Всеукраїнській науково-методологічній конференції «Розвиток професійної компетентності педагога в системі безперервної освіти» 13-14 травня 2009р., м. Харків. [Електронний ресурс] / Г. В. Єльнікова. – Режим доступу: www.edu-post-diploma.kharkov.ua
2. Зимняя И. А. Ключевые компетентности как результативно-целевая основа компетентностного подхода в образовании [Електронний ресурс] / И. Я. Зимняя. – Режим доступу: http://rc.edu.ru/rc/bologna/works/zimnaya_1.pdf
3. Панкрухин А. П. Маркетинг образовательных услуг: методология, теория и практика: учеб пособ. / А. П. Панкрухин. – М.: Интерпракс, 1995. – 240 с.
4. Рябова З.В. Теоретико-методологічні засади маркетингового управління навчальною діяльністю інституту післядипломної педагогічної освіти. Київ, 2013. – 416 с.

Кравченко Л.В.

викладач,

Черкаський державний бізнес-коледж

ВИЩА ОСВІТА В УКРАЇНІ: КЛЮЧОВІ ВИКЛИКИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Поглиблення процесів глобалізації актуалізує дослідження проблеми національної конкурентоспроможності вищої освіти для будь-якої країни світу. На сьогодні освіта займає важливе місце в формуванні майбутнього трудового потенціалу людини. Оскільки отримані знання, навички, вміння та досвід студентів в подальшому трансформуються в інтелектуальний капітал [2]. Від якості якого залежить успішність будь-якої країни, її конкурентоспроможність та добробут її громадян.

Для української вищої освіти глобалізація означає також і конкуренцію. В новій реальності конкурувати доведеться всім:

навчальним закладам – на глобальному ринку освітніх послуг, їх випускникам згодом – на ринку праці [2].

Характерними рисами сучасної освіти є: гнучкість, інноваційність, тривалість протягом всього життя та постійне збільшення інформаційного потоку на людину.

Зараз вже недостатньо якоїсь однієї спеціальності на все життя. Працівники обирають дві чи більше спеціальностей або ж змінюють напрямок кар'єри протягом життя. Вища освіта більше не асоціюється лише з вузьким поняттям «університет», зараз формальна та неформальна освіта працюють в синтезі, доповнюючи та підсилюючи одна одну [2].

Нові технології, які суттєво змінили спосіб життя людей, також вплинули й на галузь освіти. У першу чергу це швидкий розвиток дистанційної освіти. В сучасному стрімкому світі можливість вчитись в зручний час і спосіб – велика перевага.

Ключовими викликами сучасній освіті є:

1) Зміна функцій освіти на глобальному рівні.

Змінилася сама суть освіти – це більше не запам'ятовування інформації, а формування світогляду особистості. Кінцевою метою освітнього процесу є креативність та вміння здійснювати аналіз і синтез будь-якої інформації. Змінився сам формат навчання – сьогодні третина вишів пропонують дистанційну форму навчання.

2) Зміна ролі викладача.

Він сьогодні не тільки передає студентам знання, але й вибудовує їх систему гнучких навичок для подальшого кар'єрного розвитку.

3) Невідповідність вітчизняної вищої освіти сучасним світовим стандартам.

На законодавчому рівні загальна рамка стандартів вищої освіти в Україні визначена 10 статтею Закону України про вищу освіту [3]. Інертність української системи освіти разом з бюрократією гальмують освітню реформу та призводять до відставання української вищої освіти від світових стандартів.

4) Внутрішня та зовнішня конкуренція.

Небажання багатьох українських вишів конкурувати за студента знижує їх конкурентоспроможність. Сьогодні, отримавши диплом в Україні, можуть виникнути складнощі з подальшим працевлаштуванням. Тому кожного року значна частина українських абітурієнтів їде навчатися за кордон, для чого там створюють всі умови.

5) Низька академічна мобільність та міжнародна залученість.

В Україні сьогодні є достатньо можливостей для студентів, викладачів, та для наукового співробітництва. Та основною проблемою тут є недостатній рівень володіння англійською мовою, тому ми самі обмежуємо доступ до України іноземних студентів і викладачів.

6) Непрестижність професії викладача.

Відповісти на згадані виклики можливо наступними шляхами:

1) Чітко визначити ролі та функції освіти в сучасному світі та враховувати це у своїй подальшій роботі. Основними факторами відповідності часу є відкритість до нового та постійне оновлення.

2) Викладач повинен впроваджувати нові підходи та інструменти у свою практику, давати студентам можливість вибору, приділяти увагу роботі в групі, створюючи умови для обміну думками та зворотного зв'язку.

3) Провести системний менеджмент вищої освіти: необхідно ґрунтовно оновити навчальні програми та створити систему контролю якості освіти.

4) Кожен виш повинен сформулювати свою унікальну пропозицію – це необхідна умова конкурентоздатності на глобальному ринку.

5) Викладачам – бути активними, планувати власну кар'єру, розвивати свою міжнародну залученість. Вишам варто створювати для викладачів умови для професійного розвитку, зокрема, для підвищення рівня англійської.

6) Підвищувати престижність професії викладача, працюючи як з внутрішньою (викладачами), так і з зовнішньою аудиторією. Виші мають допомагати викладачам у розвитку навичок їх професійного позиціонування.

В результаті успішного впровадження запропонованих шляхів подолання ключових викликів сучасній освіті в Україні буде побудована конкурентоспроможна система вищої освіти. Тоді наші вузи зможуть повноцінно конкурувати на глобальному ринку освітніх послуг, а українські дипломи будуть визнаватись в усьому світі.

Список використаних джерел:

1. Чернишев В.Г., Шинкаренко В.М. Конкурентоспроможність вищої освіти України. 2018. URL: <http://dspace.oneu.edu.ua/jspui>

2. Сучасна вища освіта. URL: http://gohigher.org/suchasna_vyscha_osvita

3. Про вищу освіту / Закон України від 09.08.2019 року No1556-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>